

kitisztítottuk. Most megtaláltuk az árnyékszék tagozat nélküli ajtókeretének két nagyobb töredékét.

A helyiség 17. századi burkolatát két kutatóárral vágtuk át. A terrazzo alatt vastag, 15. századi feltöltési rétegek húzódnak.

A 9×7 m-es trapéz alaprajzú ebédlőpalota felmenő falaiból szinte semmi sem maradt meg. Az egykor gerendafödémű, kifestett falú, színes mázas és mázatlan padlótéglákkal burkolt teremről az alatta húzódó pinceszakaszzal feltárásával szereztünk adatokat. A terem északnyugati sarkában állt – 1982-ben részben már megtalált – mázatlan, szegfűdíszes cserépkályha maradványai is napvilágra kerültek. A terem egykor dél felé nyílt gótikus keresztosztós ablakainak üléspad-töredékei, illetve néhány osztódarab is a pincét betöltő omladékból került elő.

A palota alatti pincét csak a 17. század végi, földes járószintig tisztítottuk meg. A pincébe csak a tőle nyugatra eső pinceszakaszon keresztül lehetett bejutni. A déli falat alkotó Árpád-kori várfalon csorbázatok figyelhetők meg, melyek arra utalnak, hogy a pincének volt 13. századi előzménye. A kérdés további kutatást igényel. A pince keleti falában levő teherhárító ív alatti szeméregyéből jelentősebb mennyiségű 16. század végi, 17. század eleji kályhacsempe került elő.

Egy kutatóárral húztunk az északi palotaszárny Malompince nevű egységében. A pince területén korábban 13–15. századi tűzhelyeket találtunk. Egy 13–14. századi tűzhely maradványai ebben az árokban is előkerültek, megerősítve azt a korábbi megfigyelésünket, hogy az északi palotaszárny és a gazdasági szárny 15. század végi felépülte előtt ezen a területen folyt a sütés-főzés.

A várudvar felső, keleti részén jelentős nagyságú területet tisztítottunk meg a törmeléktől. Az udvar szintjét a középkorban a többé-kevésbé vízszintesre faragott sziklafelszín alkotta, melyet csak vékony pusztulási réteg borított.

A várba vezető sziklalépcső alatti, a forrásokban Párkányinak nevezett alsóvárban egy 7×5 m-es, szabálytalan négyszög alaprajzú kőépület (istálló?) kisebb részletét tártuk fel. E területről egyelőre csak kora újkori leletanyag került elő.

SIMON ZOLTÁN

151. Galambok, Hársas-erdő

(Zala megye) Ó, Kk

2003 őszén végeztünk terepbejárást az M7 autópálya Sormás–Nagykanizsa (215,5–206,2 kmsz.) közötti és Nagykanizsa–megyehatár (206,2–186,7 kmsz.) közötti szakaszain. Ezeket a szakaszokat 1992-ben dr. Horváth László, 2001 őszén és 2002 tavaszán Fekete Csanád végezték terepbejárást. Mi 2003-ban már nemcsak a főpályán, hanem az úgynevezett kapcsolódó utak által érintett területeken is elvégeztük a lelőhelyek felderítését.

A falu belterületétől DK-re, a Galamboki-vízfolyás és a Malom-patak összefolyása közelében, a Malom-pa-

tak nyugati partjára enyhén lejtő dombon (726. sz. lh.) a rossz megfigyelési körülmények ellenére kb. 150 m átmérőjű területen, elszórtan találtunk apró, kopott, közelebről meg nem határozható őskori, valamint késő középkori edénytöredékeket.

KVASSAY JUDIT – HORVÁTH LÁSZLÓ – SZÁRAZ CSILLA –

FRANKOVICS TIBOR

152. Galgagyörk, Csonkás-hegy 2.

(Pest megye) Pa, U

2003. március 23-án, április 26-án és május 17-én végeztünk terepbejárást a területen.

Az 1. számú leletkoncentrációból, a magassági pont környékéről csak viszonylag kevesebb leletet gyűjtöttünk. A 2. sz. koncentráció a magassági ponttól kb. 100 méterre véget ér, ez után már csak szórványosan találtunk leletanyagot.

A nagyobb kiterjedésű 2. koncentrációban mintegy száz pattintékot és egy középső paleolitikus jellegű bifaciális bázistöredéket találtunk. A plató tetején csak szórványosan találtunk néhány szilánkot és pattintékot, egyebek mellett egy feltehetően újkőkori obszidiánt. Ugyanitt egy üveges kvarcporfírból készült pengeszerű szilánkot is találtunk.

A meredek lejtőn gyűjtött leletek feltehetően másodlagos helyzetben fekszenek. Említésre méltó egy felső paleolitikus jellegű levélhegy, amely körül viszonylag sok pattintékot gyűjtöttünk, illetve egy hidrokvarcitből készült bifaciális töredék, amely a korábbi leletektől északabbra, eddig üres területen került elő. A tábla szélén futó földúttól és a levélhegytől egyaránt kb. 30 m-re, a vadászles és a levélhegy előkerülési helye között félúton egy erősen dehibrált obszidiáneszköz, a levélhegy és az említett bifaciális bázistöredék közötti területen egy frissen törött, kvarcporfírből készült, bifaciális kaparó került elő. Ez utóbbi feltehetően másodlagos helyzetben, lecsúszva került elő, éppúgy, mint a földút mellett talált számos kvarcporfírszilánk is. A pad vonalától 3–4, az úttól 40 méterre egy levél alakú kaparót találtunk. A bifaciális bázistöredék, illetve a szántás szélén álló „táblás fa” vonalában, a földút mellett egy üveges kvarcporfírből készült keresztélű kaparó került elő.

A tábla szélén álló vadles előtti kisebb mélyedésben néhány szórványos pattintékot találtunk, a mélyedés peremén néhány andezitszilánk került elő.

Északabbra, a földúttól 35–40 méterre, a plató peremén találtunk nagyobb mennyiségű leletet: ezen a helyen valószínűleg kiékelődött a kultúrréteg. Itt, a múltkori levélhegy és a most előkerült levél alakú kaparó vonala között két bifaciális eszköz töredéke került elő, a töredék és a keresztélű kaparó vonalában egy harmadik bifaciális és egy kvarcporfírszilánkot találtunk. A bejárások eredményeként megállapítható, hogy a fő lelőhely a törött fától a „táblás fa” (a keresztélű kaparó és a bifaciális töredékek) vonaláig tart, a lejtő peremén sú-